

Pál apostol 18.: Pál útja Rómába
2024. február 11.

„Miután úgy határoztak, hogy hajón Itáliába szállítanak bennünket, átadták Pált a többi fogollyal együtt a császári csapatból való Júliusz nevű századosnak. Azután felszálltunk egy adramittiumi hajóra, amely Ázsia tartomány partvidékének kikötőibe készült, és elindultunk. Velünk volt a makedón Arisztarkhosz is Thesszalonikából. Másnap befutottunk Szidónba. Júliusz emberségesen bánt Pállal, és megengedte, hogy elmenjen barátaihoz, és azok gondoskodjanak róla. Onnan továbbindulva az ellenszél miatt Ciprus szélárnyékos oldalán hajóztunk el. Majd Kilikia és Pamfília partja mentén haladva befutottunk a líkiai Mirába. Ott a százados egy Itáliába induló alexandriai hajót talált, és arra szállított át minket. Több napig tartó lassú hajózás után nagy nehezen jutottunk el Knidoszig; de a szél miatt nem tudtunk kikötni, ezért elhajóztunk Kréta szélárnyékos oldalán Szalmóné közelében. Nagy nehezen elhaladtunk mellette, és eljutottunk egy helyre, amelyet Szépkikötőnek neveznek, és amelyhez közel van Lászea városa.”

Apostolok cselekedetei 27:1-8.

Kedves Gyerekek!

Amikor legutóbb beszéltünk Pál apostorról, akkor az Agrippa és Fesztusz előtti bizonyágtételéről volt szó. Pált a zsidók el akarták ítélni, de ezt nem teheték meg a tartomány vezetői nélkül. Ők viszont nem találtak benne olyan hibát, ami elég lett volna ehhez. Viszont mivel Pál a császár előtt kihallgatást szeretne volna, ezért nem engedhették szabadon: **„Ezután felállt a király, a helytartó, Bereniké, és felálltak a velük együtt ülők. Távozóban így beszélgettek egymás között: Semmi halálra vagy fogságra méltó dolgot nem tett ez az ember. Agrippa pedig ezt mondta Fesztusznak: Szabadon lehetne bocsátani ezt az embert, ha nem fellebbezett volna a császárhoz.”**

Apostolok cselekedetei 26:

30-32.

Az Úrnak Pállal még célja volt. El kellett jutnia Rómába, az akkori világ központjába, hogy az evangélium oda is eljusson. Ezért tették hajóra az apostolt, más fogollyal együtt.

Pál útja Róma felé nagyon nehéz, ma azt mondanánk, hogy kalandos. Az út közben többször kikötnek, és elhaladnak Kréta szigete alatt is. Itt viharba keverednek, ezért kénytelenek kikötni, és a rakomány egy részét is a tengerbe dobták. Pál javaslata ellenére tovább indultak, ahol a vihar további tombolása miatt szinte reménytelen helyzetbe kerültek. Az apostollal azonban (és vele együtt az utasokkal is) ott volt az Úr: **„Az lett volna a helyes, férfiak, ha rám hallgattok, és nem indulunk el Krétából, hogy elkerüljük ezt a veszélyt és ezt a kárt. Én azonban most is azt tanácsolom nektek, hogy bizakodjatok, mert egy lélek sem vesz el közületek, csak a hajó. Mert ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgálók. Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta. Egy szigetre kell kivetődnünk.”**

Apostolok cselekedetei 27: 21-27.

A katonák azt tervezték, hogy megölik a foglyokat, nehogy valaki kiúszva elmeneküljön. A százados viszont meg akarta menteni Pált, ezért visszatartotta őket elhatározásuktól. Megparancsolta, hogy akik úszni tudnak, először azok ugorjanak a tengerbe, és meneküljenek a szárazföldre. Aztán akik nem tudnak úszni, deszkákon, vagy a hajó egyéb darabjain próbáljanak a szárazföldre jutni. Így menekültek ki mindnyájan a szárazföldre. Az Úr megtartotta ígéretét!

A sziget, ahol partra jutottak, Málta volt. A „barbár” őslakók (nem görögök vagy rómaiak) barátságosan fogadták a hajótörötteket. Nagy tüzet raktak. A melegebből hirtelen egy vipera jött elő, és Pál kezébe mart. Mikor az őslakók látták Pál kezén a csüngő kígyót, így szóltak egymáshoz: „Bizonyára gyilkos ez az ember, aki a tengerből kimenekült ugyan, de az isteni bosszúállás nem hagyja élni.” Pál azonban nyugodtan lerázta a kígyót a tűzbe, és semmi baja sem esett. A bennszülöttek azt várták, hogy feldagad a keze, vagy hirtelen holtan esik össze. De miután hosszas várakozás után sem lett semmi baja, megváltozott a véleményük. Most meg úgy néztek Pálra, mintha isten lenne.

Pál útját Róma felé csodák kísérték. Az Úr folyamatosan körbevette a kegyelmével, mivel célja volt még az apostollal. A 91. zsoltár juthat itt az eszünkbe, ahol ígérete van az Úrnak arra, hogy megőrzi az övéit. Nem megmenti a nehézségtől, hanem megőrzi abban: **„Aki a Felséges rejtekében lakik, a Mindenható árnyékában pihen, az ezt mondhatja az Úrnak: Oltalmam és váram, Istenem, akiben bízom!”** **„Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon, kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben. Eltaposod az oroszlánt és a viperát, eltiprod a fiatal oroszlánt és a tengeri szörnyet. Mivel ragaszkodik hozzá, megmentem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet. Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt.”**

Zsoltárok 91: 1-2.,

11-15.

Ma is így van mindenkivel az Úr, aki Rá bízta az életét. Nem a nehézségtől menti meg, hanem a nehézségben tartja meg. Érdemes az Úrra bízni az életünket!

Ámen

Uherkovich Zoltán
2024. február 11.